

Arrest

nr. 71 749 van 12 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tabasaranska origine (één van de etnische groepen in de republiek Dagestan), geboren in het dorp Jargil en sinds uw 6-jarige leeftijd woonachtig te Derbent, republiek Dagestan. U was lerares wiskunde in een middelbare school in Derbent.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land hebt verlaten omwille van volgende redenen. In 2002 ging u voor uw studies naar Moskou. In juni 2002 leerde u uw man S. V. (...), een Russisch staatsburger van gemengd Russisch-Oekraïense afkomst en christen, kennen op een markt in Moskou. Uw religie en deze van uw familie is de Islam. Uw familie was tegen uw relatie met uw partner. U kreeg geen toestemming van uw familie om met uw partner te huwen. In 2004 wilde uw familie u laten huwen met een man van dezelfde etnische afkomst. Hierop hebt u Dagestan verlaten richting Moskou, waar

uw partner woonde. Het huwelijk tussen u en uw partner werd officieel geregistreerd op 15 juni 2004. U woonde samen met uw partner in Moskou tot augustus 2007. In deze periode kreeg u een aantal keren te maken met racistische uitlatingen omwille van uw origine. Nadat u in juni 2007 3 uur werd vastgehouden in een lokaal politiekantoor besloot u terug te keren naar Derbent. Uw zus had in de periode dat u in Moskou verbleef, met succes gepoogd uw familie te kalmeren. U werd echter na uw thuiskomst verplicht om een hidjab te dragen. Uw familie verplichtte bovendien uw echtgenoot zich te bekeren tot de Islam. Uw echtgenoot ging hiermee akkoord. Op 7 januari 2008 ging uw echtgenoot met uw dochter naar de kerk. Uw familie kwam dit te weten, waarna er een ruzie ontstond. Hierop besloot uw man op 10 maart 2008 terug te keren naar Moskou. Op 9 juli 2008 werd uw nicht M. A. (...) (de dochter van uw broer) doodgeschoten tijdens een speciale operatie in Derbent, waar zij toevallig aanwezig was. Hierbij werden ook 2 andere toevallige voorbijgangers gedood, waaronder een wijkagent. U diende hierop klacht in, waarbij u een getuigenisverklaring voegde. In oktober 2008 schreef u, samen met de vrouw van de overleden agent, A. E. (...), een brief aan de president van Dagestan. Daarnaast stuurde u een brief naar de Minister van Binnenlandse Zaken. Op 15 juli 2009 ging u samen met Mvr. A. (...) naar de rechtbank van Derbent. Op 16 juli 2009 gingen jullie naar de rechtbank in Makhachkala, waar jullie werden ontvangen door de eerste onderprocureur, Mr. Dibirov. Mvr. A. (...) diende een klacht in en vroeg om een onderzoek naar de dood van haar echtgenoot. Op 17 juli 2009 werd u door 4 mannen vanuit uw woning meegenomen naar de GOVD in Derbent. U werd hier enkele uren vastgehouden. In november 2009 bent u naar Moskou gegaan. Op 13 november 2009 werd u in Moskou aangevallen door skinheads. U diende hierop klacht in bij de politiediensten in Moskou. Op 19 mei 2010 werd u in Derbent op weg naar huis aangesproken door 2 u onbekende personen in een wagen. Ze vroegen u naar de weg. U ging in de wagen zitten om hen de weg te tonen. Nadat u een cola te drinken kreeg van de personen, verloor u het bewustzijn. Op 20 mei 2010 werd u in uw straat achtergelaten. Een vrouw uit uw buurt bracht u naar huis, waarna de ziekenwagen werd opgeroepen. Eind mei 2010 ging u naar Moskou om naar de procureur te gaan. Op 2 juni 2010 werd u aan de lift in uw appartement in Moskou aangevallen, waarbij uw documenten gestolen werden. U diende opgenomen te worden in het ziekenhuis. Op 11 juni 2010 verliet u het ziekenhuis, echter zonder toestemming van de artsen. U vernam via telefonisch contact met uw schoonzus dat uw 2 broers M. (...) en K. (...) op 20 juni 2010 werden meegenomen naar het politiebureau. U vernam van uw schoonzus dat uw broers een video-opname te zien kregen van u en een andere vrouw in intiem verband. De agenten vroegen uw broers om geld. Uw broers dreigden u te vermoorden. U besloot om naar een vriendin in Podolsk te gaan. Op 25 juni 2010 besloot u in uw appartement in Moskou enkele spullen op te halen. De conciërge van uw gang vertelde u dat er de dag voordien mensen naar haar toekwamen, die zich voorstelden als uw familieleden. Volgens haar waren het uw broers. U was bang en keerde terug naar Podolsk, zonder het appartement binnen te gaan. U en uw 2 minderjarige kinderen verlieten de Russische Federatie uiteindelijk op 30 juni 2010. Jullie reisden vanuit Moskou over land, met een wagen naar België, dat jullie op 2 juli 2010 bereikten. Diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, uw geboorteakte, uw rijbewijs, de eerste vier pagina's van uw vervallen internationaal reispaspoort, de geboorteaktes van uw kinderen A. (...) en A. (...), uw huwelijksakte, een attest over uw inschrijving in Derbent en uw gezinssamenstelling, een bijlage bij uw getuigschrift van middelbaar onderwijs, uw universitair diploma, uw medische verzekeringspolis, een antwoordbrief van de Duma d.d. 03/12/2009, een omslag d.d. 7/12/2009, een getuigenverklaring inzake de dood van uw nicht d.d. 12 juli 2009, een kopie van uw klacht over uw aanranding door jongeren in Moskou d.d. 13/11/2009, een antwoordbrief van de GUVd van het Zuidelijke Bytyj arrondissement van Moskou d.d. 23/11/2009, een omslag d.d. 28/12/2009, een antwoordbrief van het departement anti-extremisme d.d. 16/12/2009, een omslag d.d. 24/12/2009, een brief van de MVD d.d. 21/04/2010, een omslag d.d. 28/04/2010, een brief inzake een aanvraag voor een nieuw paspoort d.d. 17/11/2009, een antwoordbrief van de UFMS (Federale Migratiedienst) d.d. 30/11/2009, treintickets van Moskou naar Makhachkala, een brief gericht aan de administratie van Derbent inzake een demonstratie op 1 juni 2010, een handgeschreven medisch verslag d.d. 21/05/2010, een kopie van de eerste vier pagina's van het Russisch binnenlands paspoort van T. A. (...), kopies van de eerste vier pagina's van de Russische binnenlandse paspoorten van uw collega's A. E. (...) en D. G. (...), een internetartikel van Kommersant.ru d.d. 10/07/2008, een internetartikel van derbent.ru d.d. 18/05/2010, een internetartikel van riadagestan.ru d.d. 18/05/2010, een internetartikel van 1tv.ru d.d. 10/07/2008, een internetartikel van riadagestan.ru d.d. 10/07/2008 en een niet-gedateerd internetartikel van dagpravda.ru.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vertrek uit de Russische Federatie drieledig is. Zo kende u problemen met uw autoriteiten naar aanleiding van de klachten die u indiende na de dood van uw nicht M. A. (...). Voorts verklaarde u dat u in Moskou problemen kende omwille van uw etnische origine. Ten

slotte vreest u uw familieleden naar aanleiding van een video-opname van u die uw broers zouden gezien hebben.

In de door u voorgelegde internetartikels en de getuigenverklaring van Mr. T. A. (...) (zie documenten 3, 29-34 in groene map), wordt uitvoerig verslag gedaan van het tragische overlijden van uw nicht M. A. (...) (dochter van uw broer) tijdens een anti-terroristische actie in Derbent, waarbij eveneens een politieagent het leven verloor. Deze informatie wordt door mij niet in twijfel getrokken.

Waar ik echter wel aan twijfel is het feit dat u als gevolg van deze gebeurtenis, waarvan u getuige zou zijn geweest, en de klachten die u naar aanleiding hiervan zou hebben ingediend, de door u aangehaalde problemen zou hebben gekend met uw autoriteiten. Zo leverde u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs van de problemen die u persoonlijk zou hebben gekend met uw autoriteiten in dit verband. Zo legde u geen enkel bewijs voor van uw arrestatie op 17 juli 2009 (CGVS p.31). U verklaarde dat u naar aanleiding van het overlijden van uw nicht verschillende klachten zou ingediend hebben, onder andere naar de stadsrechtbank in Derbent (CGVS p.11), de president van Dagestan (CGVS p.29), de Minister van Binnenlandse Zaken (CGVS p.29) en naar de procureur van de Rechtbank van de republiek Dagestan (CGVS p.29). U legde echter van geen enkel van deze klachten enig bewijs voor aan de Belgische asielinstanties (CGVS p.10, p.11, p.30, p.31). Nu verklaarde u weliswaar dat deze documenten werden gestolen bij de aanval in uw appartementsgebouw in Moskou op 2 juni 2010 (CGVS p.11, p.30). Hierbij kan worden opgemerkt dat u evenmin enig bewijs voorlegde betreffende deze aanval, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u werd opgezocht in het ziekenhuis door een politieagent (CGVS p.33). U legde evenmin enig document voor betreffende uw opname in het ziekenhuis van 2 juni 2010 tot 11 juni 2010 (CGVS p.21). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u in Dagestan wel over enkele kopies in dit verband beschikt (CGVS p.11). Nu legde u weliswaar een antwoordbrief d.d. 3/12/2009, met omslag, van de DUMA in Moskou voor. Uit deze brief blijkt echter nergens wat het voorwerp van uw klacht is. Bovendien wordt in deze brief gesteld dat uw klacht werd doorgestuurd naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken voor verder onderzoek (zie document 1 en 2 in groene map). Hieruit blijkt dat uw klacht wel degelijk ter harte werd genomen. Uit dit document blijkt echter nergens de problemen die u zou gekend hebben met uw autoriteiten. Door bovenstaande vaststellingen en het gebrek aan enig document ter staving van de problemen die u persoonlijk verklaarde gekend te hebben als gevolg van uw optreden na het overlijden van uw nichtje, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op dit vlak reeds aangetast.

U legde ter staving van uw asielaanvraag een medisch attest voor van het Stedelijk centrum voor Gynaecologie van de stad Derbent d.d. 21/05/2010 (zie document 15 in groene map). Hierbij dient te worden opgemerkt dat dit document weliswaar stelt dat u bepaalde verwondingen hebt opgelopen, maar dat dit attest geen sluitend bewijs vormt van de precieze omstandigheden waarin u deze verwondingen heeft opgelopen. U verklaarde bovendien zelf dat u niet weet door wie u ontvoerd en later aangerand werd. U was immers met een u onbekende vrouw van rond de 40 meegereden die u de weg vroeg (CGVS p.32). Dit attest spreekt zich voorts niet uit over de ernstige problemen die u zou gekend hebben met uw autoriteiten. Dit attest vermag dan ook niet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangaande de problemen die u met uw autoriteiten zou gekend hebben na het tragische overlijden van uw nicht M. A. (...) te herstellen.

Aangaande de problemen die u kende in Moskou omwille van uw etnische origine legde u het Commissariaat-generaal een kopie van uw klacht op 13/11/2009, een antwoordbrief van de GUVd d.d. 23/11/2009, een omslag d.d. 28/12/2009, een antwoordbrief van het departement anti-extremisme d.d. 16/12/2009, een omslag d.d. 24/12/2009, een brief van de MVD d.d. 21/04/2010, een omslag d.d. 28/04/2010 voor (zie documenten 4-10 in groene map). De in deze documenten aangehaalde feiten, gepleegd door 3 tieners tussen 14 en 18 jaar, worden door mij niet in twijfel getrokken. Uit deze documenten blijkt echter dat u in dit verband kon rekenen op de bescherming van uw autoriteiten. Uit deze documenten blijkt immers dat uw klacht in ontvangst werd genomen door de OVD (de afdeling Binnenlandse Zaken) van het district Juzjnoje Butovo in Moskou (zie document 4 in groene map). Hierna werd u de beslissing tot het niet opstarten van een strafzaak toegestuurd, waarbij u duidelijk werd uitgelegd op welke basis deze beslissing werd genomen. Daarnaast stelt deze brief dat u tegen deze beslissing in beroep kon gaan (zie document 5 in groene map). Bovendien nemen de autoriteiten maatregelen om scholen en onderwijsinstellingen te informeren over de noodzaak om jongeren aan te zetten tolerant te zijn ten opzichte van leeftijdsgenoten met een andere origine (zie document 5 in groene map). U verklaarde dat u hierna klacht indiende bij het comité inzake de strijd tegen extremisten, waarvan u de antwoordbrief d.d. 16/12/2009 voorlegde (zie document 7 in groene map). Dit document stelt dat uw klacht werd ontvangen en de resultaten van het onderzoek u zouden worden meegedeeld. Op 21/04/2010 werd u per brief meegedeeld dat het onderzoek in deze strafzaak werd stopgezet, waarbij wordt aangegeven waarop deze beslissing gebaseerd is. Hierbij werd u eveneens meegedeeld dat u tegen deze beslissing in beroep kon gaan (zie document 9 in groene map). Uit uw verklaringen blijkt dat u hebt nagelaten hier verder beroep tegen in te dienen (CGVS p.17).

Gezien bovenstaande vaststellingen dient gesteld te worden dat u niet aannemelijk maakt dat u inzake uw problemen omwille van uw etnische origine niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Russische autoriteiten.

Met betrekking tot uw problemen met uw familieleden omwille van uw huwelijk met een persoon van een andere afkomst en andere religie moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u zich naar aanleiding van deze problemen niet elders in uw land zou kunnen vestigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u jarenlang in Moskou heeft gewoond (CGVS p.4). U kende in deze periode geen problemen met uw familieleden in Dagestan. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u op verschillende adressen heeft gewoond in Moskou (CGVS p.4). Het is weinig waarschijnlijk dat uw familieleden u overal in Moskou, een stad met zo een 11 miljoen inwoners, zouden kunnen vinden. Nu verklaarde u weliswaar dat uw broers op uw appartement zijn geweest in Moskou. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u dit slechts gehoord heeft van de conciërge van uw gang van het appartementsgebouw, die tegen u gezegd had dat één van de bezoekers zich had voorgesteld als een familielid en het volgens haar om uw broers ging (CGVS p.35). U slaagt er dan ook niet in deze bewering hard te maken. Bovendien wordt de ernst van uw problemen met uw familieleden ondermijnd door uw geregeld heen-en-weer gereis tussen Moskou en Dagestan (CGVS p.4, p.18, p.29; zie document 13 in groene map). Daar komt nog bij dat na grondige analyse van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten een belangrijke ongerijmdheid werd vastgesteld. Zo verklaarde u meermaals dat u niet geregistreerd was op het adres van uw echtgenoot in Moskou, met name Izjuminskajastraat 46 bus 88, gezien u dit steeds werd geweigerd (CGVS p.4, p.16). Uit het document d.d. 23/11/2009 dat u voorlegde, blijkt echter dat u toen permanent geregistreerd stond op bovenstaand adres in Moskou (zie document 5 in groene map). Uit de door u voorgelegde omslagen blijkt eveneens dat de officiële instanties u op dit adres aanschreven (zie document 2, 6, 8, 10). Toen u hiermee geconfronteerd werd, zei u dat de post in Derbent niet goed werkt, wat als verklaring niet kan overtuigen gezien bovenstaande vaststellingen (CGVS p.11). Hieruit blijkt dat u naar aanleiding van de problemen die u met uw familie in Dagestan zou hebben gekend over een binnenlands vestigingsalternatief beschikte elders in de Russische Federatie. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde dat u over land vluchtte en dat u met de wagen vermoedelijk door Wit-Rusland of Oekraïne reisde naar België (CGVS p.23). U reisde in het bezit van een (vals) internationaal paspoort. U bleek echter niet op de hoogte van de identiteitsgegevens (naam, geboortedatum, ...) die hiervoor zouden gebruikt zijn (CGVS p.23). U weet niet of het paspoort een visum bevatte (CGVS p.23). U verklaarde dat de smokkelaar u vertelde dat u deze gegevens niet moest zien (CGVS p.23). Dit is echter niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u de gegevens in het paspoort dat u zou hebben gebruikt niet zou kennen en dat de smokkelaar deze gegevens voor u verborgen zou willen houden (CGVS p.23). Hier kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste bewijs van uw beweerde vluchtroute kon aanbrengen (CGVS p.24). Bijgevolg kan geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde clandestiene inreis in de Schengenzone. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast. Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw binnenlands paspoort, uw geboorteakte, uw rijbewijs, de eerste vier pagina's van uw vervallen internationaal reispaspoort, de geboorteaktes van uw kinderen A. (...) en A. (...), uw huwelijksakte, een attest over uw inschrijving in Derbent en uw gezinssamenstelling, uw medische verzekeringspolis, een kopie van de eerste vier pagina's van het Russisch binnenlands paspoort van T. A. (...) en kopies van de eerste vier pagina's van de Russische binnenlandse paspoorten van uw collega's A. E. (...) en D. G. (...), bevatten louter persoonsgegevens, die in deze beslissing niet worden betwist. De bijlage bij uw getuigschrift van middelbaar onderwijs en uw universitair diploma, bevatten gegevens over de door u genoten opleiding, die hier niet ter discussie staan. De brief gericht aan de administratie van Derbent inzake een demonstratie op 1 juni 2010 bevat informatie over een demonstratie die u en uw collega's wilden organiseren in Derbent. Deze brief bevat echter geen enkele informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Wat betreft uw brief inzake een aanvraag voor een nieuw paspoort d.d. 17/11/2009 dient te worden opgemerkt dat u hierin melding maakt van het vervallen van uw binnenlands paspoort, maar dat hierin nergens melding wordt gemaakt van de problemen die u aanhaalde ter staving van uw asielaanvraag. De antwoordbrief van de UFMS (Federale Migratiedienst) d.d. 30/11/2009 vermeldt dat u zich bij de bevoegde diensten dient te

melden voor het verkrijgen van een nieuw paspoort, doch maakt nergens melding van de door u aangehaalde problemen. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreind aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partij begrijpt absoluut niet waarom haar de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd geweigerd door verwerende partij. Zij is de mening toegedaan dat zij voldoet aan de voorwaarden van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, minstens aan de voorwaarden bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij benadrukt dat zij zich in haar land van herkomst in een heel onveilige situatie bevond.

Aangaande de door verzoekende partij ingeroepen problemen met haar autoriteiten naar aanleiding van de klachten die zij indiende na de dood van haar nicht M. A., herhaalt verzoekende partij in haar

verzoekschrift dat zij op 17 juli 2009 ten onrechte werd aangehouden omdat zij klacht heeft durven indienen bij de procureur en bij de rechtbank tegen de anti-terroristische acties van de speciale eenheid van de overheid omdat deze haar nichtje *"ten onrechte hebben vermoord"*. Verzoekende partij stelt tevens dat zij tijdens deze aanhouding werd ondervraagd door de politie.

Verder verklaart verzoekende partij dat zij op 19 mei 2010 onderweg naar huis in Dagestan werd ontvoerd, gedrogeerd en verkracht, waarna zij alweer een klacht indiende.

Verzoekende partij acht het oordeel van verwerende partij dat zij haar problemen met de autoriteiten niet op een voldoende manier kan bewijzen onbegrijpelijk, nu zij aan de hand van verschillende internetartikelen het bewijs levert dat haar nichtje gedood werd. Tevens heeft zij kunnen bewijzen dat zij hieromtrent een brief heeft gericht aan het Parket. Ook legde zij in het kader van haar asielaanvraag een brief voor van het Ministerie van Binnenlandse Zaken waarin vermeld wordt dat de zaak wordt opgevolgd maar dat deze niet werd behandeld. Betreft de ontvoering en verkrachting, wijst verzoekende partij erop dat zij een medisch attest heeft ingediend, waaruit blijkt dat er sprake is van een aanranding *"op een zeer gewelddadige manier"*.

In verband met de problemen die verzoekende partij kende in Moskou omwille van haar etnische origine, herneemt verzoekende partij haar verklaringen dat zij en haar dochtertje op 13 november 2009 in Moskou werden aangevallen door skinheads, waarna zij een klacht indiende.

Wat betreft de voorgehouden problemen van verzoekende partij met haar familie omwille van haar huwelijk met een persoon van een andere afkomst en een andere religie, stelt verzoekende partij dat door de politie aan haar broers een film werd getoond waarin verzoekende partij de liefde bedreef met twee vrouwen. Verzoekende partij verklaart niets af te weten van deze film en zij vermoedt dat dit moet zijn gebeurd terwijl zij gedrogeerd was (toen zij werd ontvoerd op 19 mei 2010). Haar broers werden omwille van deze film door de politie afgeperst. Verzoekende partij verklaart dat haar broers haar vertelden dat zij haar zouden vermoorden. Hierbij benadrukt verzoekende partij dat zij getrouwd was met een christen, terwijl zij afkomstig is uit een strenge moslimfamilie, wat reeds de woede van haar familie had doen oplaaien. Deze feiten in acht genomen, betoogt verzoekende partij dat het duidelijk is dat haar leven in gevaar zou zijn indien zij wordt teruggestuurd naar haar land van herkomst, aangezien haar broers nog steeds naar haar op zoek zijn.

2.2.2.2. De Raad stelt ten eerste vast dat de argumentatie van verzoekende partij in het verzoekschrift neerkomt op een heruiteenzetting van haar asielrelaas. Zo zet zij nogmaals de problemen uiteen die zij ondervond naar aanleiding van de klachten die zij indiende na de dood van haar nicht, verwees zij wederom naar de problemen die zij in Moskou kende omwille van haar etnische origine en herhaalde zij haar vrees ten opzichte van haar familieleden, en in het bijzonder ten opzichte van haar broers, omdat die een video-opname over haar te zien kregen en omdat zij reeds problemen met hen ondervond omwille van haar huwelijk met iemand van een andere afkomst/religie. De Raad wijst er echter op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij met voormelde uitgebreide herhaling van de door haar voorgehouden problemen in gebreke blijft. De Raad merkt in dit verband nog op dat, de bewering in het verzoekschrift dat verzoekende partij tevens een klacht heeft neergelegd naar aanleiding van het incident dat plaatsvond op 19-20 mei 2010, niet strookt met haar verklaringen tijdens het gehoor. Zo stelt verzoekende partij in dit verband immers letterlijk dat zij tegen dit incident geen klacht neerlegde (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS van 04/02/2011, p. 32).

Waar verzoekende partij de Raad verzoekt om rekening te houden met de documenten die zij heeft voorgelegd in verband met de problemen die zij ondervond met haar autoriteiten, met name de internetartikelen over de moord op haar nicht, de brief die zij naar aanleiding van deze gebeurtenis heeft gericht aan het Parket, de brief die zij stuurde aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken, waaruit blijkt dat de zaak werd opgevolgd maar niet behandeld en het medisch verslag, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing onomstotelijk blijkt dat met deze door haar bijgebrachte documenten rekening werd gehouden. Zo oordeelde verwerende partij dat niet getwijfeld wordt aan de verklaringen van verzoekende partij dat haar nicht overleed tijdens de anti-terroristische actie in Derbent, zoals blijkt uit de internetartikelen en de getuigenverklaring die verzoekende partij heeft neergelegd, maar dat verzoekende partij verder geen enkel begin van bewijs kon bijbrengen voor de problemen die zij naar aanleiding van deze gebeurtenis zou hebben gekend met de autoriteiten. Verder oordeelde verwerende partij dat uit de antwoordbrief van de DUMA in Moskou die verzoekende partij bijbracht blijkt dat haar klacht werd doorgestuurd naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken voor verder onderzoek, waaruit

blijkt dat deze klacht wel degelijk ter harte werd genomen. Uit dit document blijkt volgens verwerende partij echter niet dat verzoekende partij problemen zou hebben gekend met haar autoriteiten. Tenslotte wijst de Raad erop dat, waar verzoekende partij verklaart hieromtrent nog een brief te hebben gericht aan het Parket, in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoekende partij weliswaar tijdens haar gehoor heeft verklaard naar de procureur van de Rechtbank van de Republiek Dagestan een klachtbrief te hebben gestuurd, doch dat zij hiervan geen enkel bewijs kan bijbrengen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tot op heden nog geen bewijs heeft neergelegd van haar verklaring dat zij betreffende klachtbrief heeft verstuurd. Wat betreft het aan het administratief dossier toegevoegde medisch attest, oordeelde verwerende partij dat hieruit blijkt dat verzoekende partij bepaalde verwondingen heeft opgelopen, maar dat dergelijk attest echter geen sluitend bewijs vormt van de precieze omstandigheden waarin verzoekende partij deze verwondingen heeft opgelopen. Verwerende partij constateert in haar beslissing dat verzoekende partij er middels voornoemde documenten niet in slaagt enig bewijs te leveren voor haar voorgehouden problemen met de autoriteiten (naar aanleiding van het overlijden van haar nicht). Desbetreffende documenten kunnen aldus de geloofwaardigheid van haar verklaringen over de beweerde problemen met de autoriteiten niet herstellen, aldus verwerende partij. De Raad bemerkt dat verzoekende partij voornoemde motivering van verwerende partij niet inhoudelijk weerlegt, daar zij slechts opnieuw verwijst naar de documenten waarvan de inhoud door verwerende partij reeds op uitvoerige wijze werd besproken. Net zo min brengt verzoekende partij stukken bij waarmee zij desbetreffende voorgehouden feiten kan bewijzen. Om die redenen oordeelt de Raad dat de motivering in kwestie in de bestreden beslissing wordt gehandhaafd.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij per aangetekende zending van 9 november 2011 aan de Raad een aantal stukken overmaakt. Deze bijgebrachte (kopieën van) documenten, die allemaal voorzien zijn van een vertaling naar het Frans, met uitzondering van het internetartikel van 10 december 2008 (inventaris, stuk 11), bevinden zich reeds in het administratief dossier (stuk 15). Desbetreffende documenten, die reeds op het Commissariaat-generaal werden neergelegd door verzoekende partij ter staving van haar asielrelaas, werden reeds *in extenso* besproken door verwerende partij. Het opnieuw neerleggen van exact dezelfde stukken, ditmaal weliswaar vergezeld van een officiële vertaling naar het Frans, is echter niet van aard om de verschillende motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Betreft het achteraf neergelegde internetartikel van 10 december 2008 van de *“ONG régionale ‘Mères de Daghestan pour les droits de l’homme’*”, waarvan een bepaalde passus naar het Frans werd vertaald, stelt de Raad vast dat deze passage handelt over een getuigenverklaring die uiteenzet op welke (onrechtmatige) manier de veiligheidsdiensten (les organes du maintien de l’ordre) in Dagestan zijn tussengekomen in een conflict tussen bepaalde families naar aanleiding van een agressiegeval waarbij een dode is gevallen. De Raad ziet niet in op welke wijze bijgebrachte informatie enigszins als bewijsmiddel kan fungeren voor de problemen die verzoekende partij met de autoriteiten in Dagestan zou hebben ondervonden naar aanleiding van de acties die zij ondernam nadat haar nicht om het leven kwam. De bestreden beslissing blijft derhalve gehandhaafd.

2.2.3. De Raad oordeelt dat verwerende partij uit haar vaststellingen dat de verklaringen van verzoekende partij in verband met haar voorgehouden problemen met de autoriteiten naar aanleiding van het tragische overlijden van haar nicht niet geloofwaardig kunnen worden geacht, aangezien verzoekende partij er niet in slaagt hierover enig begin van bewijs bij te brengen, dat, voor wat de problemen van verzoekende partij in Moskou omwille van etnische origine betreft, zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de Russische autoriteiten, dat, aangaande de vrees die verzoekende partij koestert ten opzichte van haar familieleden, verzoekende partij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zij zich niet elders in Moskou zou kunnen vestigen om aan deze problemen te ontkomen, te meer zij jarenlang in Moskou verbleef, waar zij permanent geregistreerd stond en tenslotte dat geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten, met recht kon besluiten tot het niet toekennen van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in*

Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.4. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT